

нявалъ да погледне хората. Размирникътъ Христо самъ разбралъ, че е станалъ нетърпимъ; та трѣвало, какъ да е, да се махне отъ Калоферъ. Башата склонилъ сина си да го прати пакъ на учение въ Русия. И Ботевъ тръгналъ... но не вече да търси наука, а да работи за свободата на отечеството си.

Ботевъ въ Ромъния

Отъ тоя моментъ за пламенния бунтовникъ започватъ бурни скиталчески дни изъ разни градове на Ромъния: Браила, Галацъ, Гюргево, и др. Тукъ той е и учителъ, и вестникарь и поетъ, и революционеръ.

Следъ обесването на Левски (1873 г.), Ботевъ дошълъ въ Букурещъ и станалъ най-добъръ помощникъ на Каравелова въ дѣлото на българското освобождение. А когато Каравеловъ се оттеглилъ отъ Тайния революционенъ комитетъ, Ботевъ заелъ неговото мѣсто. Преди това той издавалъ самъ вестникъ *Будилникъ*, въ който злъчно усмивалъ турското управление и богатитѣ българи, че не даватъ пари за оржие. За сжщата цель по-късно издавалъ вестникъ *Знаме*, съ който повдигалъ народа на възстание.

Тежъкъ и нерадостенъ билъ живота на Ботева въ Ромъния. Той често гладувалъ и оскудувалъ, а това го правѣло още по-озлобенъ. Принудилъ се да живѣе съ единъ приятелъ въ една запустѣла воденица край Букурещъ, дето по едно време ималъ за другаръ Вас. Левски. Често пжти го безпокоела и ромънската полиция: единъ день Ботевъ билъ арестуванъ и задържанъ въ затвора. Но той си обръсналъ мустацитъ, избѣгалъ отъ затвора и се скрилъ въ